

נפגשתי עם אנ"ש וראיתי שהאמת נמצאת בליובאוויטש

"יחוס שמגיע עד השל"ה הק', סבא ואבא מקושרים לרבתינו נשיאנו ושני אחים שלמדו ב"תומכי תמימים" בליובאוויטש – אלה הם רק כמה ציוני־דרך בתולדות השורשים החסידיים של הרה"ח ר' חיים הלוי הורביץ ז"ל, המכונה "חיים טאשקענטער" * פרק שני בסדרת זיכרונותיו

הביא לדפוס: י" שנהב

כן היה הסבא מתפלל

נולדתי בשושן מורים תרס"ב בעיר סוראז' למשפחה חסידית ומיוחסת.

אבירמורי הרה"ח ר' משה־אברהם ז"ל היה בנו של הרה"ח ר' אריה־לייב ז"ל, שהיה מכונה על־שם אביו (כפי שהיה נהוג באותם ימים) – "ירי לייב זלמן צדוקי", כלומר: ר' לייב בן ר' שניאור־זלמן בן ר' צדוק.

הסבא ר' אריה־לייב היה צאצא של השלי"ה הקדוש, בן אחר בן. כמו כן, הוא היה מצאצאי הרה"ק ר' אהרן הלוי מסטראשעלע. ופעם אמר לו סבו: "יאלו ידעת מה היה הסבא שלך, היית נראה אחרת לגמרי..." שם משפחתו האמיתי היה הורביץ (כשם משפחת השלי"ה), אבל פעם רצו לניסיו לצבא ואז שינה את שם משפחתו ל"ידאוונאפאלסקי".

ר' אריה־לייב גר בהרודוק והיה מחסידי כ"ק אדמו"ר מהר"ש. היה יעובד' גדול ותמיד התפלל בקול רעש גדול.

פעם לקח אותי אבי לעיירה קטנה כדי להראות לי חסיד שמתפלל "כמו שהסבא ר' אריה־לייב היה מתפלל". היה זה החסיד המפורסם "ירי איטשע דער מתמיד" שבאותו יום עבר לפני התיבה לרגל יארצייטו. הוא ידע שבעיירות הקטנות אין אנשי עסקים שאים בבוקר השכם לעבודה, ולכן קל שם יותר להתפלל באריכות. לפני שדי איטשע ניגש להתפלל, הזהירו אותו המתפללים שתפלתו לא תאריך יותר משעתיים, מפני טירחא

יפה עבור הרבי – בגד שעשוי מפרווה משוכחת מאוד. הם הכינו צעיף נאה מפרווה עבור הרבי וזוג כפפות נאות מפרווה עבור הרבנית.

כשנכנס ר' אריה־לייב לליחידותי, מסר את המתנות לרבי. שאל אותו הרבי כמה עלו לו הבגדים הללו, ור' אריה־לייב ענה שהוא הביא אותם לרבי במתנה ואינו יודע מה מחירים. הורה לו הרבי שכאשר יחזור הביתה, יברר מה היה המחיר של המתנות וכאשר יבוא שוב לליובאוויטש, יביא איתו סכום כסף וזה לשווי המתנות. כשחזר לביתו, התברר לו שהמתנות היו שוות הרבה כסף ואשתו הייתה צריכה למכור הרבה בגדי פרווה עד שהיה בידיה סכום הכסף הדרוש. בפעם הבאה הביא ר' אריה־לייב את הכסף לליובאוויטש ומסר אותו לרבי (וכמדומה שהרבי השתמש בזה בשביל פדיון שבויים).

פטירתו של הסבא ר' אריה־לייב הייתה באורח טראגי. כשהיה בשנות השישים לחייו, הלך פעם בערב שבת לטבול במקווה שהיה בבית המרחץ בעירו סוראז'. הגוי היה מחמם את המקווה בעצים בוערים שהפצו סביבם חום גדול מאוד. מלאכתו זו הייתה מוכרתת להיעשות ע"י השלכת העצים אל האח. ומיד היו צריכים לרוץ מהר ולהתרחק משם בגלל החום הגדול. בפעם ההיא, כשרי אריה לייב היה שם, הגוי לא מיהר במלאכתו להתרחק מנקודת החום. כשראו שרי אריה־לייב מתחממה מלשוב לביתו, יצאו אנשים לחפש אותו. הגיעו למקווה וראו את הגוי שוכב על הארץ כשהוא מעולף ור' אריה־לייב שוכב על הספסל לאחר שכבר טבל ויצאה

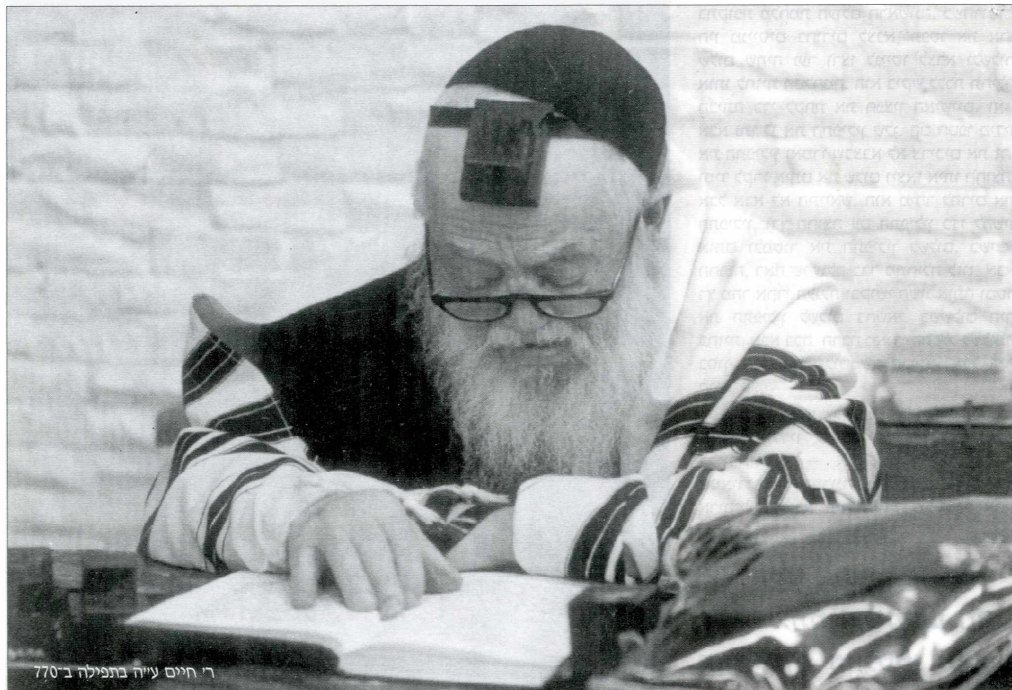
דציבורא. למעשה, במשך השעה הראשונה של התפילה, הספיק ר' איטשע להתפלל מ"ימה טובו" עד "הודו". כמה זמן ארכה התפילה כולה – אפשר כבר לנחש לבד...

הרבי ביקש כסף כשווי הפרווה...

ר' אריה לייב התחתן עם מרת ביילא ילידת פולוצק. ר' אריה לייב היה לובש בגדים נאים ומגוהצים ורעיייתו סברה שהוא אדם אמיד וכיבדה אותו מאוד. והנה, זמן קצר לאחר החתונה ראתה אותו אשתו באמצע הלילה כשהוא יושב על מפתן הדלת ונד דולק בידו והוא בוכה. נרגע הראשון נבהלה מאוד ופרצה בקריאת בהלה. אחר כך הבינה שבעלה הוא אדם גדול שנוהג לומר "תיקון חצות" ומאז היא העריכה אותו עוד יותר.

הסבא ביילא הייתה אישה חכמה מאוד ועסקה במסחר, ובעיקר סחרה בפרוות. היא הייתה נוסעת בעצמה ללודז' ולמקומות נוספים, והרוויחה מהמסחר פה מאד. בעלה ר' אריה לייב עצמו היה מלמד, ואת הכסף שהשתכר מעבודתו היה חוסך למטרת קניית ספרי־קודש. לדוגמה, כשהצטבר בידו סכום הגון, רכש את הש"ס המהודר שנדפס בבלין.

פעם, לאחר שנולד אחד מילדיו, פנה הסבא ללכת אל הרבי מהר"ש ולבקש ברכה. לפני שיצא לדרכו, החליטו הוא ורעיייתו להכין מתנה

ר' חיים ע"ה בתפילה ב' 770

להרנך ולקחת את רכושך. ולמרות זאת, לא נמנע ר' שלום מלשלם לו את כל שכר הנסיעה!

רב ושוחט חסידיים בסוראז'

העיר סוראז' נמצאת בצפון מחוז ויטבסק, כארבעים ק"מ מהורודוק, שעתיים וחצי נסיעה בעגלה משם לליובאוויטש. סוראז' היתה עיירה חסידית אמיתית. רב העיירה היה ר' בערל שטערלין שהיה נקרא 'בערל דער מייץ'. הוא לא היה רב מפורסם כל כך משום שהיה צנוע מאוד, כמו הרבנים החסידיים בדורות החם. הוא לא היה מתפרנס מן הרבנות, אלא היה שותף עם משיהו בבית חרושת לעיבוד עורות ומוזת תפרנס. ר' בערל זה היה מסור בכל מאודו לליובאוויטש.

גם בערל העריץ, השרייב החסידי של העיירה, היה דמות חסידית אמיתית. כשהיה עובר לפני התיבה בתפילת מנחה פשוטה באמצע השבוע, היה תענוג לשמוע ממנו את חזרת השי"ץ, שאמרה מלה במלה מעומק הלב, וניתן היה לשמוע איך נשמות מתפללת. ובאמצע החורף, כשהמקום היה סגור, היה לוקח גרזן ושובר את הקרח בנהר וטובל בו.

בסוראז' הכרתי כמה חסידים ואמנם אחדים מהם: בערל זרחי, חסיד זקן שהיה עומד

לפני שר' איטשע מתמיד ניגש להתפלל, הזהירו אותו שתפילתו לא תארך יותר משעתיים. למעשה, במשך השעה הראשונה הספיק ר' איטשע להתפלל מ"מה טובו" עד "הודו". כמה זמן ארכה התפילה כולה – אפשר כבר לנחש לבד...

נשמותו בטהרה. תנצבי"ה.

יראת שמים למופת

לאחר נישואיו עם אמירת מרת מאשא ליבא בת ר' ברוך זלמן הלוי לוין, עבר אבי מהורודוק לסוראז', שם התגורר חמיו. אחותי אמי, מרת שיינע חיה, היתה נשואה לר' חיים אברהם סקאראחד מליאזונה. הוא היה מלמד וביולדותו למדתי אצלו פרק י"במה מדלקין. הוא היה חוזר עם התלמידים על הלימוד היטב היטב.

לסבי מצד אמי היה גיס ושמו ר' שלום. על ר' שלום זה אמרו שהוא היה מדקדק גדול במצוות וירא שמים. מקצועו היה בדיקת טיבם של עצי היערות. פעם הוא שכר גוי שסייע אותו למקום

מיוחד בליטא כדי לבדוק שם יער מסויים. כשנסעו בעיר הגדולה, עברה העגלה לפני כנסייה והעלון הגוי לא נהג כפי שהגויים נוהגים כשעוברים ליד בית תיפלתם. מיד הורה ר' שלום לעלון שיעצור. כשהעלון עצר, אמר לו ר' שלום שהוא יורד כעת מהעגלה ומשלם לו את מחירה המלא של הנסיעה עד ליעד המקורי – מחוז חפצו בליטא. אמר לו העלון: אבל עדיין לא הגענו למקום. ענה לו ר' שלום: זה לא משנה, וישלם לעלון את הכסף. איכשהו העלון הבין שר' שלום הרגיש בו שהוא רצח להרגו בדרך. שאל אותו העלון: כיצד ידעת שרציתי להרגך? ענה ר' שלום: אם נוצרי אינו נוהג כפי שאמנתי מחייבת, סימן שהוא אינו ירא מאלוהיו. ואם כן, אתה מסוגל גם להרוג אותי. אמר לו העלון: אכן כך הדבר. רציתי

בתקופת מלחמת העולם הראשונה, כשהרוסים היו מנייסיים בחורים לצבא, תפסו את אחי שלום שהיה נער ורצו לגייסו לצבא ולשלוח אותו לחזית המלחמה. הוא ביקש ללכת תחילה הביתה כדי לקחת את חפציו האישיים. ואז, אבא נתן לו את התפילין שלו. הם חטפו מידי את התפילין ואמרו שבצבא לא צריכים את זה, ומיד לקחו אותם את שלום ויצאו איתו החוצה. אבל אבא לא התיימש. הוא מיהר להרים את התפילין, ורץ החוצה עם התפילין כדי להשיג אותם ולמסור את התפילין לשלום. כשיצא החוצה, ראה שהעגלה כבר מתחילה לזוז. אבא רץ מהר אחרי העגלה ובקושי השיג אותה ומסר את התפילין לשלום בחשאי. כששלום היה בחזית, אבא בכה הרבה מאוד והתפלל לשלום. בסוף המלחמה שלום שב הביתה, אבל היה קטוע יד.

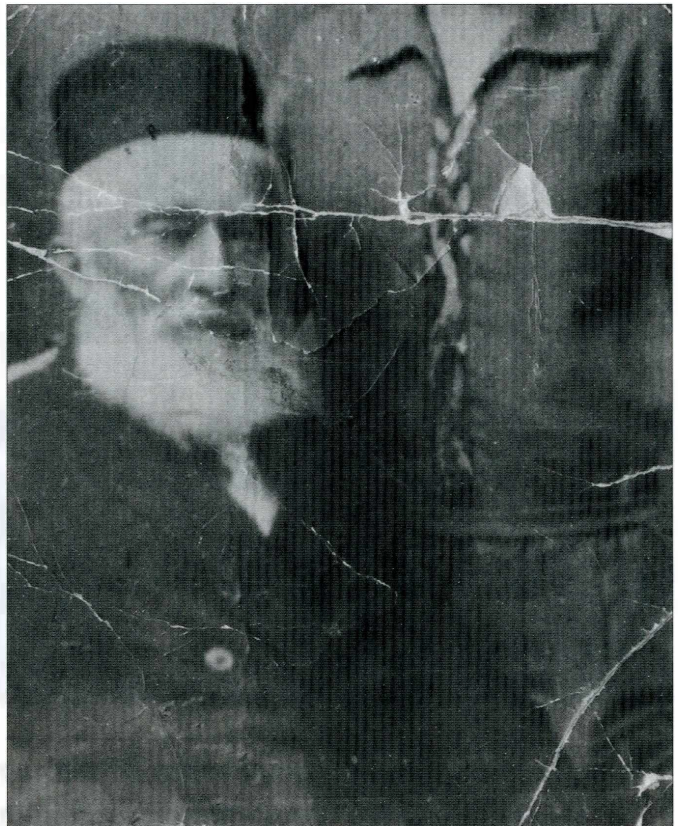
מסירות הנפש של אבא גרמה לו גם לשלוח שניים מילדיו ללמוד ב"תומכי תמימים" בליובאוויטש – את אחי הבכור, ברוך שניאור זלמן, המכונה "ז'אמקע", ואת אחי אריה לייב. אבא היה היחיד מבין כל אחיו

ראיתי את התמימים בתפילתם ובלימודם וזה תפס אותי. החלטתי החלטה תקיפה והבטחתי לעצמי שבשום אופן לא אסור מהדרך של ליובאוויטש, אלא אדרבה – אעשה כל מה שביכולתי לטובת ליובאוויטש

שהיתה לו מסירות הנפש לשלוח את בנו בכורו ל"תומכי תמימים" ולוותר על עזרתו הנחוצה לצורך פרנסת המשפחה.

באותם ימים לא כל נער שהגיע לליובאוויטש התקבל מיד ל"תומכי תמימים". ופעם הגיע לליובאוויטש ששים תלמידים מליטא שביקשו להתקבל ל"תומכי תמימים" וכולם נשלחו בחזרה לבתיהם. לכן, היו החסידים שולחים את בניהם לליובאוויטש כשבידיהם מכתב המלצה מהרב החסידי של העיירה.

כאמור, אצלו בסוראוי שימש הרב החסידי ר' בערל דער מ"ץ גם מלמד לנערים הצעירים בעיירה. כשהרב ראה שאחי ברוך שניאור זלמן רוצה ללמוד בליובאוויטש, צירף אותו לבנו והציע לאבי שביניהם ילמדו יחדיו. ואחר כך ייסעו לליובאוויטש. אבי ידע שישן ישיבות

האב, הרה"ח ר' משה אברהם הלוי הורוביץ ע"ה

עסקים) הוא בגמרא. פעמיים בשבוע (בשבת וביום נוסף) תלמד תורה אור ולקוטי תורה, ושספר התניא לעולם לא ירד מעל שולחן". וכך הנהיג אבא בין החסידים בעלי העסקים בסוראוי. הם למדו בצוותא שיעור בגמרא כל יום בשבת היו לומדים תורה אור ולקוטי תורה, ובכל יום היו לומדים תניא. כך התנהלו החיים החסידיים בעיירתו.

אני עצמי לא זכית, למרבה הצער, לראות מימי לא את כ"ק אדמו"ר הרש"ב ולא את כ"ק אדמו"ר הרי"ץ. כמה פעמים נסעתי עם אבי לליובאוויטש כדי לראות את הרבי הרש"ב, אבל תמיד כשהגענו, שמענו שהרבי נסע לעיר אחרת. ובכל זאת, הייתי קשור עם כ"ק אדמו"ר הרי"ץ בקשורי מכתבים, כפי שאספר להלן.

מסירות נפש למען "תומכי תמימים"

אבי נמרי היה יהודי בעל מסירות נפש.

ב"מזרח" וכשהוא היה מתפלל, היה מה לשמוע... זלמן הניח זאבור, שבתפילתו היה יכול להפוך עולמות. ב"פסקי דמורה" היה בוכה בדמעות שליש והיה נראה שהוא בוכה על צרותיהם של כל היהודים בעולם, "דער קייזער רב", יהודי רוחני; היה שם הדוד של הרה"ח ר' שלמה מטסוב, שהיה לו קול חזק ובתשעה באב היה קורא את הקינות בקול רם; והיה שם בערל דער סטאלער [= הגר]. כשהוא היה אומר בקריאת שמע "יעשו להם ציצית", היה אומר זאת בהתעוררות כזו שהציצית שלו הייתה כמעט בוערת בלהבת אש.

ה"יחידות" של אבא אצל הרבי הרש"ב

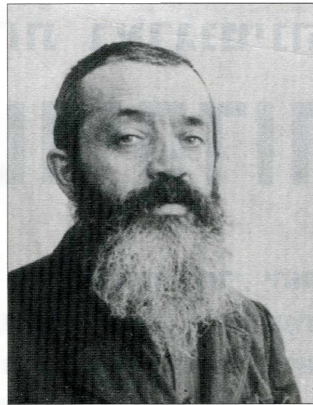
אבי היה מקושר לכ"ק אדמו"ר הרש"ב כשנסע ליחידות שאל את כ"ק אדמו"ר הרש"ב מה צריכה להיות הדרך שלו בעניין הלימוד. ענה לו הרבי: "בימות השבוע עיקר הלימוד (לבעלי

ימדרונית' יותר, שם הבחורים לובשים בגדים נאים ומונהגים וגם תנאי האש"ל טובים יותר, ולבוגרי הישיבות הרן יצא שם טוב שיוצאים מהם רבנים חשובים. אבל אבי 'הרח"ו' שמשהו אצלם אינו כראוי. בליובאוויטש, לעומת זאת, לא כולם יצאו רבנים מפורסמים אבל הרבי לא חיפש דווקא את זה. העיקר שהיהו "ערעלבע" אידן", חסידים ויראי שמים ולמדנים אמיתיים. לכן רצה אבי לשלוח את בנו בכורו דווקא לליובאוויטש.

השתוקקתי לנסוע לליובאוויטש

אני זוכר שכאשר אחי ז'אמקע נסע לליובאוויטש, קינאתי בו מאוד ורציתי לנסוע אתו גם אני. הייתי אז בן שמונה שנים, בכיתי והתחננתי שישלחו אותי אתו, אך כל הבקשות לא הועילו לי ונאלצתי להישאר בסוראז'י, שם למדתי גם אצל הרב ר' בערל שטערלין. בהתחלה לא היה לי כל כך חשק ללמוד, אבל ר' בערל התאמץ ללמד אותי והיה אומר לי: "מכיוון שיש לך אבא כזה שמסור את נפשו לטובת ליובאוויטש, צריך ללמוד איתו". למדתי אצלו ואצל מלמדים אחרים עד שהגעתי לגיל 15, והייתי צריך לסייע לפרנסת המשפחה.

על תקופת לימודי של אחי ברור שניארר זלמן בליובאוויטש, סיפר הרה"ח ר' העניך ליבערמאן ע"ה שהיה אז חברותא שלו: "ז'אמקע היה קם כל יום בשעה מוקדמת בבוקר והיה לומד. כשהו התגלה לי, קינאתי בו מאוד והחלטתי לקום וללמוד בשעה מוקדמת יותר ממנו, כדי להוכיח לו שאני לומד יותר טוב ממנו. למחרת, כשקמתי בשעה מוקדמת בבקר, ראיתי אותו כשהוא כבר יושב ולומד. החלטתי שבבוקר הבא אקום מוקדם עוד יותר. כך עשיתי, אבל גם הפעם ראיתי אותו כשהוא כבר

הרה"ח ר' חיים הלוי הרביץ ע"ה (באמצע שנותיו)

יושב ולומד מוקדם יותר ממני. וכך זה נמשך זמן רב."

אחי ז'אמקע למד ב"תומכי תמימים" שלוש שנים. היה בישיבה משנית אחד שהיה קפדן מאוד כלפי הבחורים, וגם הרבי הרשי"ב י"ע לא אהב זאת. פעם חשד המשגיח באחי ז'אמקע בדבר מסויים ועקב אחריו בעניין זה במשך שלושה חדשים רצופים. ופעם אחר אחי להגיע לשיעור במונח: "בסופר-של-דבר עוב ז'אמקע את הישיבה בליובאוויטש. כשהדבר נודע בין הבחורים, הצטערו כולם, כי היה לו ראש זנוני והוא היה בחור למדן. אבל למעשה, מאז שז'אמקע חזר הביתה, הוא כבר לא נסע שוב לליובאוויטש.

כשז'אמקע חזר הביתה, ראיתי אותו כשהוא הולך עם מעיל ארוך ועם טלית קטן רחבה וגם

ראיתי את הנהגתו החסידית, ונתקנתי בו עוד יותר. כעת ממש השתוקקתי לנסוע ללמוד ב"תומכי תמימים" והייתי מפציר בהוריי ללא הרף שישלחו אותי ללמוד ב"תומכי תמימים". הייתי אז זמן קצר לפני הבר מצוה שלי, וקיוויתי שאחרי הבר מצוה אסע לליובאוויטש. אבל בדיוק זמן קצר אחר כך פרצה מלחמת העולם הראשונה ואז עברה הישיבה מליובאוויטש למקומות אחרים ולא היתה לי האפשרות ללמוד ב"תומכי תמימים".

החלטתי שעלי להישאר בליובאוויטש

אחרי שאחי ז'אמקע עזב את ליובאוויטש, הוא למד תקופה מסויימת בישיבה בריגא. אחר כך היתה תקופה שהתרחק מדרכי החסידות וגם אז לא עזב את דרך היהדות לחלוטין ובמסגרת עבודתו כספרן היה קורא ספרי קודש. וכל אופן, בסוף ימיו חזר והתקרב, ואף החזיר יהודים נוספים בתשובה ועד יומו האחרון עסק בקירוב בני ישראל לאביהם שבשמים. הוא חי 96 שנה ונפטר בשנת תשנ"ב.

כשהייתי כבן עשרים, הייתי עובד עם אחי ז'אמקע וכמעט שנמשכתי קצת אחריו ואחרי דעותיו. עד שהגעתי למוסקוה ושבו התחברתי עם אג"ש. ראיתי שם כי האמת נמצאת בליובאוויטש, וראוי להישאר דבוק כל הזמן בליובאוויטש. ראיתי את כל ההתלהבות של תלמידי הישיבה במוסקוה. ראיתי את תלמידי התמימים כשהם מתפללים באריכות, בהתלהבות ומתוך געשמוק. ראיתי אותם כשהם לומדים חסידות, וזה תפס אותי. החלטתי החלטה תקיפה והבטחתי לעצמי שבשום אופן לא אסור מהדהד של ליובאוויטש, אלא אדרבה – אעשה כל מה שיכולתי לטובת ליובאוויטש. ■

כוס של נחמה

משתתפים אנו באבלה ובכאבה של ידידת משפחתנו, שששתה ימים ילילות למענו
מרת **שטערנא-שרה** תח"ו
אשת השליח הראשי בארגנטינה
הרה"ח ר' **צבי-יהואל** ש"י
גרינבלאט
ולכל המשפחה הנכבדה יחיד
עם פטירת אימה ע"ה

המקום ינחם אתכם בחן שאר אבלי ציון וירושלים עד נוכח לקיום היעוד
הקיצו ורגנו שוכני עפר" בנאולה האמיתית והשלמה

מאת: חוה, דינאל והילדים;
מכילתנה, חיה-יהודית, אליעזר-אברהם,
לייזצק, שיינא-בונה, רבקה, מושקא ורות פ.
אונטיסקי, עיה"ק צפת

כוס תנחומים

ממרחק גשמי וקירבה נפשית אנו משגרים את תנחומינו הכנים
לאישה הנערצת "פיה פתחה בחוכמה ודורות חסד על לשונה"

שטערנא-שרה תח"ו
מרת
אשת חיל צרת בעלה – השליח הראשי בארגנטינה

צבי ש"י
גרינבלאט
הרה"ח

בהליקת ממנה אימה הדגולה

מרת **גולדא-ליבא קאזארנאווסקי** ע"ה

בהמשך עבודתך הני חשובה כשליחת ה' של כ"ק אדמו"ר נשיא
דורנו תנחומי ובמהרה נוכח לנחמה המושלמת בקיום היעוד "הקיצו
ורגנו" וכו' והיא בתוכם בהתגלות מלבנו בנאולה האמיתית והשלמה

משפחות חב"ד דוברי ספרדית
בעיר הקודש צפת, ישראל

"ככל שהיהדות תפרח

הרבנים השלוחים משתתפי כינוס השלוחים בארגנטינה שנערך ברוסריו

נסיעה), מקבל מהרבי משקה ובשבוע שלאחר מכן הוא יוצא לדרך. ארגנטינה זוכה לעוד נקודת אור במה שמכונה "ערי השדה". בעבודה קשה ומפרכת הוא מעלה את העיר למקום של כבוד על מנת הפעילות החב"דיות בארגנטינה, וכאשר הנהלת מוסדות חב"ד בארגנטינה מחליטה על עריכת כינוס הקיץ (כן, בארגנטינה הקיץ בעיצומו בימים אלה) רוסריו נבחרת להיות העיר המארחת וציבור השלוחים ויהודי הקהילה המקומית מנצלים את ההזדמנות להצדיע לרב שלמה טאוול ומעלו בשליחות הרבי.

תש"ס להלן, סיפורו של הכינוס שנערך ברוסריו בימים ראשון, שני, שלישי ב"ד' בשבט, ערב י"ד שבט ה'תשל"ב.

אחרי 13 שנה בדיוק

הכינוס נפתח בדברי המארח הרב טאוול,

כשמצב הביטחון הפנימי היה מעורער למדי, יהודי מארגנטינה נכנס ליחידות אצל הרבי, ולהפתעתו הגדולה שמע מהרבי את הדברים הבאים: "כיוון שהמצב באידישקייט בארגנטינה הולך ופורח – גם היציבות והביטחון יגדלו" * כינוס שלוחי הרבי במדינה שנערך לקראת יו"ד שבט ה'50 היה ביטוי נאמן להבטחה הזאת

תמימים" במוריסטאון וכעבור שלוש שנים עבר לשישה המרכזות ב"770, שם למד מספר שנים נוספות, ובכל מקום נמנה עם המובחרים והמצטיינים שבחבורה.

תשל"ח. הרב דובער בוימנארטן נפטר פתאום את מקומו נקרא למלא הרב צבי גרינבלאט, מן הבולטים והמצטיינים במיוחד, בין הצעירים ילידי ארגנטינה שהרב בוימנארטן קירב לחסידות. הרב גרינבלאט נמנה עם טובי התמימים ב'770 ונחשב בין החוזרים המעולים על השיחות והמאמרים של הרבי.

מינויו של הרב גרינבלאט לשליח הראשי בארגנטינה נתן למוסדות חב"ד ברחבי המדינה תנופה אדירה. מוסדות החינוך התפתחו והשתכללו ובתי חב"ד החלו קמים בזה אחר זה, לאורכה ולרוחבה של המדינה בעלת אחוזי ההתבוללות המאוד מדיאנים.

השנים הראשונות לבואו לארגנטינה היו ימי ההפיכות השלטונית במדינה, כשמצב הביטחון הפנימי היה די מעורער. יהודי ארגנטינה חיו בהרגשת ביטחון בעקבות ברכתו של הרבי. היה זה בחנוכה תשל"ז, עוד בחייו של הרב בוימנארטן, הרב הרשל סנהריו מוקני אג"ש בארגנטינה נכנס אז ליחידות אצל הרבי, ולהפתעתו הגדולה שמע מהרבי את הדברים הבאים: "כיוון שהמצב באידישקייט בארגנטינה הולך ופורח – גם היציבות והביטחון יגדלו".

תשמ"ז. בהתוועדות של הרבי בשבת שלפני יו"ד שבט הרב שלמה טאוול עולה על הבמה, מכריז על יציאתו בשליחות הרבי לרוסריו ועיר המרוחקת מבואנוס איירס כארבע שעות

מתשט"ו עד תש"ס

תשט"ו. הרב דובער בוימנארטן, הוא יליד ניו יורק. הוא נמנה עם טובי המושפעים והמקורבים לחסידות שקירב הרה"ח הרב ישראל דויקאבסאן וזה כמה שנים מסור בלב ונפש לכל עניינו הקי של הרבי, פותח אפיק פעילות חדש. לעתים קרובות הוא יוצא בשליחות הרבי למדינות דרום אמריקה, ובמיוחד לארגנטינה. הנסיעות הללו מניחות את היסודות לבניין מוסדות חב"ד במדינה שמרכזם בעיר הבירה בואנוס איירס.

תשי"ז. הרב בוימנארטן פועל במרץ בכל המישורים. צעירים מוכשרים נותרים אחריו וחלקם הופכים לחסידים לכל דבר. אחד הראשונים שבהם הוא הרב אהרן הכהן טאוול. השנה הוא נוסע לראשונה אל הרבי וזוכה לקירובים רבים. בין השאר, הרבי מכבד אותו לגן לפני כל הקהל בהתוועדויות את הנגון "יערני אל חיי" ובשנים הבאות אף זוכה אותו במכתבים ומענים רבים.

תשכ"א. אחרי מספר שנים של שקידה והתמדה ב"770 הוא אהרן טאוול חוזר לארגנטינה, מקים משפחה חסידית ומצטרף לפעילות של הרב בוימנארטן. בנו, הרב שלמה הכהן טאוול, הוא יליד בואנוס איירס, ונולד לאחר שתקהילה החב"דית במקום התחילה להתבסס והוא קיבל כאומן טבעי חינוך חב"די. בילדותו אף זכה להיכנס עם אביו למספר יחידויות אצל הרבי. לאחר שסיים את מסלול הלימודים הרגיל במוסדות החינוך החב"דיים בבואנוס איירס, עבר ללמוד בישיבת "יתומכי